

Шешир професора Косте Вујића, Милован Витезовић

Школовање се и по погрешкама памти

Милован Витезовић рођен је 11. септембра 1944. године у Витезовићима код Косјерића. Српски писац и професор на универзитету. Школовао се у Тубићу, Косјерићу, Ужицу и Београду, а дипломирао је на Филолошком факултету и Факултету драмских уметности у Београду. Био је оперативни уредник у Књижевним новинама, а од 1977. до 1991. и главни уредник уметничко-забавног програма РТС-а. Одликован је Орденом Светог деспота Стефана, а 02. фебруара 2017. Орденом Светог Саве другог степена.

Роман Милована Витезовића враћа нас у време када су неке најпознатије српске личности биле у школским клупама као ми сада. Прича о омиљеном професору Кости Вујићу, ретко коме није позната. Био је то пре свега велики бoем, гурман и наставник немачког у Првој мушкој гимназији. Имао је обичај да се креће најкраћом путањом кроз Београд, али да му ипак све кафане буду успут. Препознатљив по комотном начину облачења, али и по шеширу без ког нигде није полазио. За своје ученике често је говорио „Све мангуп до мангупа“, како као похвалу, тако и критику. Био је јако толерантан и увек је опраштао несташлуке које су његови ученици правили на рачун других професора. Читајући све њихове шале и невоље у које би често знали да се увале, била сам и више него изненађена при самој помисли на то да су ти несташни ђаци сада неки од најугледнијих научника и писаца у историји Србије. Ту су научник Јован Цвијић, математичар Михајло Петровић Алас, књижевник Јаков Продановић и други. Његови ученици су га изузетно поштовали и волели. Када би имали час код њега, правили би посебну церемонију уз песму када уђе у учионицу, а његова карикатура била би окачена на зид уместо слике Милана Обреновића. О томе колико је био везан за своје ученике, као и они за њега, говоре одласци на купалиште, шетње и селидба професора Косте Вујића, која се сваке године одвијала на Турђевдан, када би му они помагали. Научио их је, не само свој предмет, већ и многе битније животне ствари. Веровао је у њих и у њихове амбиције, па је једном приликом и рекао: „Нешто ми говори да ће се у будућности о мени знати само по томе што сам био професор сјајних будућих имена“.

Порука овог дела је да су детињство и младост ту да уживамо у њима, да ризикујемо и да правимо грешке. Школе нису ту само да бисмо учили и стекли културу и васпитање. „Знање остаје, ако остаје, тамо где остаје, а школовање се по погрешкама памти“, рекао је и сам професор Вујић. Књигу бих препоручила својим вршњацима са циљем да схвате колико је управо овај део живота сада важан, а колико тек постане важан са годинама. Не успе баш свако да вечно остане дете и због тога, не треба тек тако протраћити овај драгоцен животни период.